

kunne overkomme Arbejdet, navnlig Dommeren i Hillerød Købstad med Frederiksborg Birk, som strækker sig fra Farum til Gilleleje? Altsaa, Frederiksborg Amt tillader jeg mig ganske særlig at anbefale til velvillig Overvejelse.

Enkeltheder skal jeg naturligvis ikke komme ind paa, men jeg kunde fristes til at henpege paa, at nogle af de i Lovforslaget indeholdte Paragraffer udtaler, at retslige Bekendtgørelser skal foruden i Statstidende indrykkes i et af Justitsministeren dertil bestemt Blad. Men saa staar der i § 605, at de der omhandlede retslige Bekendtgørelser vedrørende Auktioner skal indrykkes i det Blad, i hvilket Bekendtgørelser fra Politiet plejer at offentliggøres. Denne Form, eller maaske ogsaa en Bestemmelse om, at saadanne Bekendtgørelser skal indrykkes i Egnens mest læste Blad, forekommer mig ubetinget at være at foretrække. Thi hvorfor paaføre Befolkningen unødvendige Ulemper under den Form, at den med de skiftende Justitsministre skal være henvist til forgæves at søge disse Bekendtgørelser i de Blade, hvor den ellers plejer at søge dem! Der kan være Ulemper nok endda for Befolkningen, men med Henblik paa disse Ulemper vil jeg sige, at selvfølgelig er det vor Pligt at have Øje for dem og indenfor rimelige Grænser søge dem afbødet, og jeg ser ikke rettere end, at der gennem Oprettelsen af Bitingsteder og Hjelpekontorer kan gøres overmaade meget i den Henseende. Men i øvrigt mener jeg, at man ved Vurderingen af disse Ulemper's Omfang ikke skal anvende svundne Tiders Maalestok, men man skal foretage Vurderingen ud fra en rigtig Erkendelse af, at Ulemperne i meget væsentlig Grad afbødes dels ved vore Dages Samfærdselsmidler og Meddelelsesmidler og dels ved den Kendsgerning, at der nu om Dage findes i saa godt som hvert eneste Hjem i Landet ikke alene en Pen, som kan skrive, men ogsaa en Haand, som kan føre Pennen.

Med Hensyn til de foreslaaede Lønninger til Retsembedsmændene har jeg med Tilfredshed været Vidne til, at man har forhøjet Slutlønnen for de lavestlønnede Politimestre med 500 Kr. Nu bliver altsaa Forskellen mellem Slutlønnen for Underrettsdommere i 1ste og Politimestre i 1ste Klasse 2,000 Kr. og for de nævnte Embedsmænd i 2den Klasse 1,500 Kr. Dertil er der neppe noget at sige, skønt Eksamensfordringerne til de to Arter af Embedsmænd, saa vidt jeg kan se af Be-

stemmelsen i §§ 42 og 109, er ens med Undtagelse af, at der til umiddelbar Beskikkelse af Dommer i en Underretskreds kræves juridisk Embedseksamens 1ste Karakter. Som § 42 er affattet, forstaar jeg det saaledes, at Politimesterstillingen egentlig skulde være Gennemgangstilling til Stillingen som Underrettsdommer; men ganske bortset fra den højere Løn, disse faar, ser jeg ikke rettere, end at deres Plads bliver langt mere attraaeværdig end Politimesterens. Ingen kan tjene to Herrer, hedder det, men saaledes som Lovforslaget er affattet, bliver Politimestrene henvist til at tjene adskillige Herrer og søge at holde sig gode Venner med endnu flere. I Henhold til § 114 er Statspolitichefen deres foresatte i de Sager, som vedrører Statspolitiets Hverv, og ifølge § 118 virker de under henholdsvis Overanklagerens og Amtmandens Overtilsyn. Dette er altsaa foreløbig 3 foresatte, 3 Herrer, de har at tjene, men dertil kommer, at de skal samvirke med Underrettsdommerne og under saadanne Former, at disse maa siges at være deres fjerde foresatte. Dette udleder jeg bl. a. af Bestemmelserne i §§ 194 og 212 sammenholdt med § 814, thi ifølge §§ 194 og 212 kan Politimestrene paalægge Bøder, og ifølge sidste Stykke af § 814 kan Underrettsdommerne ophæve dette Politimestrenes Paalæg af Bøder. Altsaa: hvordan man vender og drejer det, forekommer det mig, at Politimestrene bliver stillet paa en Post, hvor de vil gøre vel i at forson sig med, at det hører til Embedsstillingen baade i Embedsgerningen nedefter og i Forholdet til de mange foresatte opefter at være udsat for mangehaande Former for Livsens Ønskab.

Det staar for mig, at den nærmestliggende Opgave for en Kulturnation maa være at søge tilvejebragt en fyldestgørende og forsvarlig Retsplejeordning. I saa Henseende forekommer det mig endvidere, at vi skylder os selv som Nation snarere i 1914 end i 1915 at foretage et afgørende Skridt fremad. Det Retsplejelovforslag, der her er os forelagt, forekommer mig i væsentlig højere Grad end noget af de andre Retsplejelovforslag, vi i Aarenes Løb har beskæftiget os med, at maatte betegnes som et afgørende Skridt fremad, og det er os forelagt her i en Form, der synes mig at opfordre til at foretage Skridtet.

Jeg ser gerne, at der levnes dette høje Ting Tid til at prøve de Erklæringer, der er afæskede foruden Amtmændene,